

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 4.Pf.20.617/2025/20.

A felperes:

felperes1 "végelszámolás alatt"

felperes1 címe

A felperes képviselője:

ügyvéd1 Ügyvédi Iroda (ügyintéző: ügyvéd1 ügyvéd)

ügyvéd1 címe

Az alperes:

alperes1

alperes1 címe

Az alperes képviselője:

ügyvéd2 Ügyvédi Iroda (ügyintéző: ügyvéd2 ügyvéd)

ügyvéd2 címe

A beavatkozók:

beavatkozó1 I. rendű felperesi beavatkozó

beavatkozó1 címe felperes pernyertessége érdekében

beavatkozó2 II. rendű felperes beavatkozó

beavatkozó1 címe felperes pernyertessége érdekében

A beavatkozók képviselője:

ügyvéd1 Ügyvédi Iroda (ügyintéző: ügyvéd1 ügyvéd)

ügyvéd1 címe

A per tárgya: jogalap nélküli gazdagodás megfizetése

Az elsőfokú bíróság: Budapest Környéki Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 10.P.20.668/2023/78.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 275.000 (kétszázhetvenötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá 2.500.000 (kétfmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára e határozat meghozatalának napjától számított 60 napon belül.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes mint vállalkozó és az alperes mint megrendelő között 2021. április 7. napján vállalkozási szerződés jött létre, melyben a felperes a címl hrsz.-ú ingatlanon (a továbbiakban: perbeli ingatlan) létesítendő – szerkezetkész állapotú – bruttó 620 nm² alapterületű, kétlakásos lakóházban felépítendő bruttó 310 nm² alapterületű lakás (a továbbiakban: 1. számú lakrész) felépítésének teljes kivitelezési munkái elvégzését vállalta 100 %-os készütségig a felek által egyeztetett tervdokumentáció és a helyszín alapos megismerése alapján, 2021. szeptember 30. napjáig. A szerződésben a felek a vállalkozói díjat bruttó 60.000.000 forintban határozták meg, mely tartalmazza a teljes vállalkozói díjat anyaggal és munkadíjjal, valamint az összes egyéb, a kivitelezéssel kapcsolatos szerződés szerinti költséget.

[2] A felperes mint vevő és az alperes mint eladó 2021. április 7. napján ingatlan adásvételi szerződést is kötöttek a cím1 helyrajzi szám alatti ingatlan 1/2-ed tulajdoni hányada – a felépítmény 2. számú lakrésze (a továbbiakban: 2. számú lakrész) – tulajdonjogának átruházása tárgyában. A vételárat a felek 60.000.000 forintban határozták meg, és abban állapodtak meg, hogy a vállalkozói díjat és a vételárat egymásba beszámítják.

[3] A felperes mint eladó 2021. augusztus 7. napján ingatlan adásvételi szerződést kötött beavatkozó² és beavatkozó¹ felperesi beavatkozókkal mint vevőkkel az ingatlan 1/2-ed tulajdoni hányadának – 2. számú lakrész – adásvétele tárgyában 106.000.000 forint vételár megfizetése ellenében. Az eladó kötelezettséget vállalt arra is, hogy a szerződés tárgyát képező lakrészt első osztályú minőségben és első osztályú anyagok felhasználásával az építési tervdokumentáció és a műszaki leírásban írtak szerint építteti fel legkésőbb 2021. október 15. napjáig. A felperesi beavatkozók összesen 115.700.000 forintot fizettek meg a felperesnek.

[4] Az alperes 2022. február 28. napján elállt a 2021. április 7. napján a felperessel kötött adásvételi szerződéstől arra hivatkozással, hogy a felperes a vállalkozási szerződésben foglalt kötelezettségének nem tett eleget, egyúttal felmondta a vállalkozási szerződést.

[5] Ezt követően a felperes és az alperes 2022. szeptember 8. napján ingatlan adásvételi előszerződést, és egy „Megállapodás” elnevezésű (a továbbiakban: megállapodás) szerződést kötöttek.

Az ingatlan adásvételi előszerződésben a felek akként állapodtak meg, hogy az alperes eladja, a felperes megveszi a perbeli ingatlan 1/2-ed tulajdoni hányadát a megtekintett állapotban 60.000.000 forint vételárért legkésőbb az előszerződés aláírásától számított 120. napig, ha a határidőt megelőző napig a felperes az előszerződés elválaszthatatlan mellékletét képező „Megállapodás” feltételeit maradéktalanul teljesíti. A felek a végleges adásvételi szerződés megkötésének másik feltételeként az 1. számú lakrészre vonatkozó használatbavételi engedély megszerzését határozták meg. A 3.4 pontban rögzítették, amennyiben az előszerződésbe foglalt feltételt a felperes határidőben nem teljesíti, akkor a szerződéskötési kötelezettség megszűnik, a feleknek az előszerződésből eredő, egymással szembeni kötelezettségük nincs, kivéve a felperesnek a „Megállapodásban” leírt vállalkozói teljesítésével kapcsolatos elszámolást. A fizetési feltételek körében rögzítették, hogy a vételárat beszámítással számolják el a „Megállapodásban” rögzítettek felperes általi teljesítésekor. Az előszerződés hatályba lépésének napja a „Megállapodás” 2.4. pontjában írt feltétel teljesülésének napja.

[6] Az ugyanazon a napon, 2022. szeptember 8. napján kelt „Megállapodásban” a műszaki feltételek körében rögzítették az építkezés során felmerült, a megállapodás elválaszthatatlan mellékletét képező, szakértől igazságügyi szakértő véleményben megjelölt hibákat, amelynek szakszerű javítását első osztályú minőségben vállalta a felperes a megállapodás aláírásától számított 120 napon belül. A pénzügyi feltételek körében abban

állapodtak meg, hogy különböző tételeknél – ahol az alperes eltekint a javítástól – kártalanítást kap a felperestől, valamint a felperes vállalta további javítási költségek megfizetését is. A megállapodás 2.4. pontjában a felperest terhelő összes költséget 7.977.381 forintban határozták meg, melyből a felperes a megállapodás aláírásával egyidejűleg 3.988.690 forint megfizetését vállalta, mely a megállapodás és az előszerződés hatályba lépésének feltétele. A fennmaradó további 3.988.690 forintot pedig a végleges adásvételi szerződés aláírásával egy időben köteles az alperesnek megfizetni. A felperes az alperesnek a megállapodás aláírásakor esedékes összeget megfizette, így az előszerződés 2022. szeptember 8. napján hatályba lépett. Megállapodtak továbbá, hogy a határidő eredménytelen eltelte esetén a megállapodás teljesítésétől függő ingatlan adásvételi előszerződés a felek között megszűnik, míg a vállalkozási szerződéssel kapcsolatban egymással elszámolnak.

[7] A felek az ingatlan adásvételi előszerződést 2023. január 18. napján módosították arra figyelemmel, hogy a felperes 2023. január 12. napjáig az adásvételi előszerződésben és a megállapodásban foglalt feltételeket nem teljesítette. A befejező munkálatok határidejét a felek 2023. április 30. napjáig meghosszabbították, azzal, hogy amennyiben az időjárási viszonyok a külső színezést nem teszik lehetővé, annak határideje 2023. május 30. napja.

[8] A felperes módosított – teljes – keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 60.000.000 forint vállalkozói díj és ennek 2023. október 16. napjától a kifizetés napjáig járó, a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:48. § (1) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamata megfizetésére (a továbbiakban: 3. számú kereset).

Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az alperest a vállalkozási szerződés alapján végzett pótmunkák díjának, mindösszesen 14.968.810 forintnak és ennek 2023. október 16. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamata megfizetésére (a továbbiakban: 4. számú kereset).

Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek kártérítés címén 151.199.977 forint és ennek 2023. október 16. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamatát (a továbbiakban: 5. számú kereset).

Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek jogalap nélküli gazdagodás címén 151.199.977 forintot és ennek 2023. október 16. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamatát (a továbbiakban: 6. számú kereset).

A 3. és 4. számú keresetet egymással és az 5. és 6. számú keresettel valós tárgyi keresethalmazatban terjesztette elő akként, hogy az 5. és 6. számú keresetek egymással látszólagos tárgyi keresethalmazatban állnak.

A jogalap nélküli gazdagodás megfizetése iránti keresettel érvényesített jogként a Ptk. 6:579. § (1) bekezdését jelölte meg.

E keresete ténybeli alapjaként előadta, hogy a felek a fenti szerződéseket kötötték egymással. A vállalkozási szerződés alapján az 1. számú lakrész 100 %-ig történő befejezésére volt köteles 60.000.000 forint vállalkozói díj ellenében, melyet az alperes a 2. számú lakrész tulajdonjogának átruházásával kívánt megfizetni. Az alperes elállt az adásvételi szerződéstől és felmondta a vállalkozási szerződést, de elszámolásra nem került sor, hanem ingatlan

adásvételi előszerződést és egy megállapodást kötöttek egymással, a végleges adásvételi szerződést azonban nem kötötték meg. A 2. számú lakrész kapcsán a felperesi beavatkozók a várományi tulajdon vételáraként, 116.000.000 forintot, valamint az építési munkák költségeinek fedezésére további 35.199.977 forintot, mindösszesen 151.199.977 forintot fizettek meg neki, mely összegeket az építkezésre fordította.

Jogállítása szerint a felperes és az alperes között nem jött létre végleges adásvételi szerződés, mely a felperes által elvégzett munkálatok vagyoni kompenzációja lett volna, így a felperes elesett az általa az építkezésbe fektetett 116.000.000 forint összegtől és további 35.199.977 forinttól. Az alperes ezen összegek értékében jogalap nélkül gazdagodott, mivel a tulajdonában lévő házba kerültek beépítésre ezen összegek. A felperes által elvégzett munkálatok miatt minden kétséget kizáróan növekedett az alperes tulajdonában lévő ingatlan értéke, így az alperes mint gazdagodó vagyona. A szerződéses kapcsolat fennállta nem feltétlenül zárja ki a jogalap nélküli gazdagodás szabályainak alkalmazását, az többletteljesítés esetén alkalmazható. Az alperes gazdagodása pedig a felperes rovására következett be, hiszen a felperes vagyona a megjelölt összegekkel csökkent.

[9] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

A jogalap nélküli gazdagodás megfizetése iránti kereset tekintetében érdemi védekezésében a felperes keresetét mind jogalapjában, mind összecszerűségében vitatta. Arra hivatkozott, hogy a felek között szerződéses jogviszony jött létre, ami kizárja a jogalap nélküli gazdagodás jogcímén történő igényérvényesítést. Állította, hogy nem jutott jogalap nélküli vagyoni előnyhöz a felperes rovására, mivel a felperes vállalkozói munkavégzése okán nem vagyoni előnyök, hanem vagyoni hátrányok, károk érték. Vitatta, hogy a felperes a 2. számú lakrészre építési munkálataira 116.000.000 forintot, valamint a felperesi beavatkozók további 35.199.977 forintot fordított, figyelemmel arra is, hogy a felperes állítása szerint az 1. számú lakrészt 60.000.000 forintból, míg a 2. számú lakrészt több mint 151.000.000 forintból kellett volna befejeznie, mely teljes mértékben életszerűtlen. Az, hogy a felperes a felperesi beavatkozóktól 116.000.000 forintot kapott, nem bizonyítja, hogy ezt az összeget az ingatlanra fordította, amellet, hogy a felperes nem követelheti a vevők által az ingatlanra költött összeget.

[10] A felperesi beavatkozók előadták, hogy a felperes az általuk megfizetett vételárból végezte a munkálatokat, melyekre vállalkozott, ez képezte a 2022. évi kötelezettségvállalásának alapját. Állították, hogy a felperes felé 115.700.000 forintot fizettek meg, míg ezen felül további 35.199.977 forintot közvetlenül ők költöttek el a 2. számú lakrész fejlesztése és kialakítása érdekében.

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes kereseteit elutasította, és kötelezte a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 2.500.000 forint perköltséget.

Ítélete indokolásában a jelen fellebbezési eljárás tárgyát képező jogalap nélküli gazdagodás iránti kereset tekintetében a Ptk. 6:579. § (1) bekezdésének idézésével azt vizsgálta, hogy a jogalap nélküli gazdagodás, annak szubszidiárius jellegére tekintettel alkalmazható-e, mivel ha a követelésnek más – akár jogszabályon, akár szerződésen alapuló – jogcíme van, jogalap nélküli gazdagodás címén az igény nem érvényesíthető. Megállapította, hogy nem vitásan a felek között 2021. április 7. napján létrejött egy vállalkozási szerződés a perbeli ingatan 1/2-

ed tulajdoni hányadára, majd ez a szerződés megszűnt, és a felek 2022. szeptember 8. napján, utalva a megszűnt szerződésre, de új tartalommal kötöttek vállalkozási szerződést. A 2022. szeptember 8-i szerződés – a szerződés tartalma, a felek nyilatkozatai és az 1. számú melléklet szerint – már nem csak az ingatlan 1/2 tulajdoni hányadára, hanem a két lakrész hibáinak kijavítására vonatkozott, és meghatározta az egyes tételeknél a rögzített hibák alapján az alperesnek járó kártalanítási összegeket. A vállalkozói díj mértéke kapcsán a felek 60.000.000 forintra utaltak, és az előszerződéssel együtt értelmezve a vállalkozói díj mértéke az ingatlan 1/2-ed tulajdoni hányadának értékével egyezik meg, mivel teljesítés esetén a felperes a 2. lakrész tulajdonjogát szerzi meg. A rendelkezésre álló iratanyagból nem derül ki, hogy a teljes kivitelezés értékét a mellékletek alapján meghatározták-e a felek. Mivel a jogalap nélküli gazdagodásra alapított igény csak akkor tekinthető alaposnak, ha a jogosult más jogcímen igényét a kötelezettel szemben nem érvényesítheti, a felek között létrejött vállalkozási szerződés és annak módosításai okán azonban a felperes ezen a jogcímen nem érvényesíthet követelést.

Utalt arra is, hogy a Kúria gyakorlata alapján a jogalap nélküli gazdagodás szabályainak alkalmazhatóságát a szerződéses kötelelem megléte önmagában nem zárja ki. A szerződő fél rovására előállott gazdagodást jogalap nélküli gazdagodás címén kell visszatéríteni akkor is, ha a vagyoneletolódásra a szerződéses jogviszony nem adott jogalapot, és az alaptalan gazdagodás szerződésszegés jogcímén sem orvosolható. Amennyiben a felperes a vállalkozói díj megfizetésére irányuló kereseti kérelmét megalapozó tényeket részletesen meghatározza, és egyértelművé válik, hogy a vállalkozói díjon felül a felperesnek van olyan ráfordítása, amivel az alperes gazdagodott, és amit a szerződés nem rendez, akkor a jogalap nélküli gazdagodás szabályait lehet alkalmazni. Ezzel kapcsolatos tényelődást azonban a felperesnek kellett volna tennie. Részletes tényelődásra azért is szükség lett volna, mert az iratok és a felperes nyilatkozata alapján az építkezésre fordított összeg nem egyezik meg a felperes által hivatkozott, a várományosi vevők által megfizetett 115.700.000 forinttal. Ez ugyanis a szerződés szerint nem a teljes kivitelezés költsége volt, hanem a vételárát a felek a telekrész és a szerkezetkész felépítmény értéke, valamint az építési költség együttes összegeként határozták meg.

[12] Az elsőfokú bíróság ítéletében kiemelte, a jogalap nélküli gazdagodás iránti igény konjunktív feltételei közül a gazdagodó vagyoni előnyére vonatkozó feltételt a felperesnek kell bizonyítania. Ezért a felperesnek kellett volna meghatározni azokat a legfontosabb tényállításokat, hogy az általa hivatkozott 151.199.977 forint vagyoni előny a szerződésben rögzített vállalkozási díjon túlmutatóan mikor, hogyan keletkezett az alperes oldalán, és azt is bizonyítania kellett volna, hogy az alperes a felperes szerződés nélkül kifejtett tevékenysége folytán vagyoni előnyhöz jutott. A felperes az értéknövelő beruházásokra összességében utalt, de az általa megjelölt összeget nem vezette le. Utalt arra is, hogy a felperes 151.199.977 forint vagyoni előnyt állított, de maga adta elő végleges nyilatkozatában, hogy 35.199.997 forint nem az ő, hanem a felperesi beavatkozók saját beruházása volt.

Kiemelte, hogy figyelmeztette a felperest a Pp. 4. § (2) bekezdésében foglaltakra, és felhívta figyelmét a Pp. 183. § (1) bekezdése és 237. § (1) bekezdése alapján arra is, hogy perfelvételi nyilatkozatai hiányosak és ellentmondóak. A bíróság azon felhívására, hogy a 151.000.000 forint vagyoni előny körében előadott tényállást részletezze, vezesse le, a felperes azt adta elő, hogy nem tudja jobban pontosítani a kérelmét és nem is kívánja kiegészíteni a nyilatkozatát. Érvelését úgy összegezte, hogy „megvolt a pénz, megvolt a forrás, erről nyilatkoztam, azt levezettem és ott van az épület, ami elkészült”, továbbá igazságügyi

szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványt terjesztett elő azzal, hogy a szakértő tud a bíróság kérdéseire válaszolni. A felperes az anyagi pervezetés ellenére tényállítási kötelezettségének nem tett eleget, nem derült ki, hogy az általa hivatkozott vagyoni előny miből áll, a szerződésen túlmutató igényét mire alapítja, hogyan határozta meg. Hiányos tényelőadásra pedig tanúk meghallgatásának, szakértői bizonyítás elrendelésének nincs helye. A felperes által megjelölt tények tehát hiányosak és ellentmondóak voltak, az előadott tények az érvényesíteni kívánt jogot nem alapozták meg, ezért a keresetet elutasította.

[13] A perköltség körében az ügyvédi munkadíjat a megbízási szerződésben kikötött munkadíj figyelembevételével határozta meg és azt mérsékelte. Az alperes perköltség igénye a megbízási szerződésben sikerdíjként meghatározott 10.000.000 forint volt, továbbá ezen felül az elvégzett tevékenység alapján 900.000 forint összeget is igényelt. Az elsőfokú bíróság a felszámított ügyvédi munkadíj összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján mérsékelte. Álláspontja az volt, hogy az összesen 10.900.000 forintos díj túlzott mértékű, mert a bíróság bizonyítási eljárást nem folytatott le, a négy perfelvételi tárgyalást követően egy érdemi tárgyalást tartott, a felek bizonyítási indítványait mellőzte. Az alperesnek járó perköltséget az ügy tárgyi súlyát, a pertárgy értékét, a megtartott öt tárgyalást és az alperes érdemi beadványainak számát figyelembe véve összesen 3.500.000 forintban határozta meg. Mivel a 70-I. számú végzésében 1.000.000 forint perköltséget már megítélt, ezért a fennmaradó perköltség megfizetésére kötelezte a pervesztes felperest a Pp. 83.§ (1) bekezdése alapján.

[14] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének a fellebbezési eljárás tárgyát képező jogalap nélküli gazdagodás címén előterjesztett keresetet elutasító rendelkezése megváltoztatását és az ezen a címen előterjesztett keresete teljesítését, valamint az alperes első- és másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte, másodfokú perköltsége megállapítása mellett. Harmadlagosan, arra az esetre, ha a másodfokú bíróság nem ad helyt első- és másodlagos fellebbezési kérelmeinek, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperesi perköltség 1.000.000 forintra történő leszállítását kérte.

[15] Fellebbezése indokolásában általánosságban arra hivatkozott, hogy valamennyi rendelkezésre álló okirati bizonyítékát becsatolta, és valamennyi szükséges nyilatkozatot megtette. Az elsőfokú bíróság által lefolytatott perfelvételi szakasz és az anyagi pervezetés a korábbi 1. számú kereseti kérelemre irányult, melytől elállt, míg az elállását követően az elsőfokú bíróság nem kellően pontosan és adekvát módon járult hozzá a jogvita kereteinek tisztázásához. Figyelmen kívül hagyta a jogviszony partikuláris jellegét. A beavatkozók szerepe és pénze, illetve annak útja nem volt kétséges, azonban kizárólag az alperesi vitatás elegendő volt arra, hogy az elsőfokú bíróság ne fogadja el bizonyítottan a felépítmény megvalósulását. Annak megállapítására és bizonyítására, hogy a felperes a beavatkozók pénzén kívül milyen egyéb pénzzel és forrással járult hozzá a kivitelezéshez, szintén a bizonyítási eljárásban kerülhetett volna sor. A felperes semmilyen ellentételezést az alperestől az 1. számú lakrész kivitelezéséért nem kapott. Ennek alapján megállapítható, hogy a beavatkozótól a felpereshez és az alperes tulajdonát képező ingatlanba 151.199.977 forint került befizetésre. Egy lefolytatott bizonyítási eljárás során az igazságügyi szakértő megállapíthatta volna az ingatlan jelenlegi értékét. Az elsőfokú bíróságnak kizárólag abban

merült ki az anyagi pervezetéssel kapcsolatos felhívása, hogy a felperes tényállításai, perfelvételi nyilatkozatai hiányosak, illetve ellentmondóak, bizonyítékait nem csatolta, állításait nem igazolta. Kitűnik ugyanakkor a rendelkezésre álló iratokból és nyilatkozatokból, hogy a felperes kizárólag az 1. számú lakrész tekintetében kötött vállalkozási szerződést, melynek tartalma és az abban foglalt ellentételezés kizárólag az 1. számú lakrész vonatkozásában lényeges. Ezzel ellentétben – szerződés hiányában – megvalósult a 2. számú lakrész, ezért ez utóbbi esetében kizárólag jogalap nélküli gazdagodás alapján van helye elszámolásnak. Annak ellenére, hogy a perfelvételi tárgyaláson előfordulhatott ellentmondásos nyilatkozat, a benyújtott okiratok és nyilatkozatok alapvetően ellentmondásmentesek. Az elsőfokú bíróság pedig a perfelvételi szakasz lezárását követően, az érdemi tárgyaláson, a bizonyítás lefolytatása érdekében gyakorolhatta volna az anyagi pervezetési jogosítványait. Az elsőfokú bíróság az anyagi pervezetéssel kapcsolatban megsértette a Pp. 253. § a) és b) pontját. Állította továbbá, hogy perfelvételi nyilatkozatai nem voltak hiányosak, ellentmondóak, túl általánosak. Az anyagi pervezetéssel megvalósuló bírói közrehatás nem korlátozhatja a felek rendelkezési jogát. Kifogásolta az elsőfokú bíróságnak az anyagi pervezetési körében történő felhívása rendkívül érthetetlen tartalmát és irányát, melyek inkább összezavarták, mintsem előmozdították volna a felperesi oldalt abban, hogy a bíróság számára szükséges nyilatkozatokat tegye. A felhívások nem irányulhatnak arra, hogy a fél az eredetileg előadotthoz képest teljesen új, ellentétes tényállításokat tegyen, a rendelkezés célja ugyanis az, hogy a felek megértésük és tisztában legyenek az összes körülménnyel. Az alperesi vitatás elegendő volt ahhoz, hogy az elsőfokú bíróság azt a téves következtetést vonja le, hogy a felperes nem rendelkezik bizonyítékokkal, és nem tett eleget az anyagi pervezetés körében történő felhívásnak. Az anyagi pervezetés nem irányulhat bírósági jogállításra, officialitás megnyitására, a felek közötti egyensúlyt nem bonthatja meg. Erre az esetre is érvényesülnie kell a fél rendelkezési jogának. Azzal együtt, hogy a perben a feleket terheli a jogállítási kötelezettség és a perben jelentős tények állításának kötelezettsége és felelőssége, az anyagi pervezetésnek nem feladata valamennyi lehetséges, de nem érvényesített igény felderítése, bizonyíték felkutatása. Korlátként kell figyelembe venni a tisztességes bírósági eljáráshoz fűződő jogot, a pártatlanság elvét is, az elsőfokú bíróság nem veheti át a képviseleti jellegű feladatokat. Figyelmen kívül hagyta továbbá az elsőfokú bíróság, hogy a tulajdonjog megállapítására irányuló keresetétől elállt, így az addig tett jognyilatkozatait és jogállításait nem használhatja fel. Az anyagi pervezetés keretében olyan összevétéseket és nyilatkozatokat kért számon az elállás folytán megszüntetett „per” ellenére, amelyek ebben a perállapotban már nem relevánsak. Az elállás éppen az ellentmondó jognyilatkozatok kiküszöbölésére irányult, melyet a felperes is észlelt. Mindezek okán a hiányos, nem kellően részletezett és ellentmondásos nyilatkozatokra azon következtetést levonni, hogy a kereset alaptalan, súlyos érdeksérelmet okoz a felperesnek. A keresetet – annak megalapozatlansága okán – akkor sem lehetne elutasítani, ha valóban hiányos lett volna valamelyik tényállítása, mert a tényállítások hiányos előadása az anyagi pervezetési kötelezettséget megnyitja, de nem jelenti azt, hogy a félnek tényállítási kötelme keletkezne. Álláspontja szerint a perfelvétel lezárását követően indokolt és szükségszerű lett volna az érdemi tárgyalás lefolytatása, és az indítványozott bizonyítékok beszerzése. A perfelvételi tárgyalásokon maga az alperes is elismerte az elszámolás szükségességét és a szakértő bevonását a perbe.

[16] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a felek előadásait, a rendelkezésre álló bizonyítékokat a Pp. 263. § (1) bekezdése és 279. § (1) bekezdésében ütközően okszerűtlenül értékelte, iratellenes megállapításokat tett, és ennek alapján téves jogi következtetésekre jutott. Az elsőfokú ítélet sérti a Ptk. 6:579. § (1) bekezdését. Iratellenes az

elsőfokú bíróság ítéletének [81] bekezdése, mivel a 61. számú tárgyalási jegyzőkönyvre utaló felhívás azt tartalmazta, hogy a felperes nevezze meg, hogy a bizonyítási indítványai közül melyik vonatkozik az adásvételi szerződés létrehozása iránti keresetre. A 69. számú tárgyalási jegyzőkönyvben pedig egyértelműen nyilatkozott arról, hogy az 1. és 2. számú keresetétől elállt. Ezért iratellenes az ezen kereseti kérelmekre vonatkozó felhívást a fennmaradó keresetek elutasításával összefüggésben, azok indokaként felhozni.

[17] A jogalap nélküli gazdagodás iránti kereset tekintetében fellebbezésében azzal érvelt, hogy iratellenes és nem felel meg az elsőfokú bíróság ítéletének [108]-[111] bekezdéseiben foglalt megállapítása, mivel a peres eljárást megelőzően a felperes tulajdonosa a II. rendű felperesi beavatkozó, képviselője pedig édesanyja lett. A felépítmény kivitelezésére, beruházására, egyedi kialakítására és annak pénzforrásaira, illetve megosztására egyértelműen és hitelt érdemlően a tanúk nyilatkozatai és a szakértői vélemény alapján kerülhet sor. A felperes korábbi tulajdonosa és ügyvezetője maradéktalanul elismerte a beavatkozók pénzügyi követelését, melyből 116.000.000 forintot átvett és a kivitelezésre fordított (az 1. és 2. lakrészre), míg 35.199.997 forintot a beavatkozók közvetlenül fizettek meg kizárólag a 2. lakrészre. Nyilvánvaló, hogy a felperes a beavatkozóktól kapott összeget használta fel a felépítmény kivitelezésére, mely jelentheti azt, hogy a 116.000.000 forint egy részét kizárólag az 1. lakrészre költötte, azonban ennek nincs jelentősége, mert a vállalkozói díjon felüli összeget, amellyel ténylegesen gazdagodott az alperes, kizárólag szakértői vélemény alapján lehet megállapítani. Így az, hogy a 60.000.000 forint vállalkozói díj felett milyen összeggel gazdagodott az alperes, kizárólag a szakértői véleményből történő következtetéssel állapítható meg. Az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy hiányos tényelődásra tanúk meghallgatásának, szakértői bizonyítás elrendelésének nincs helye, ellentétben áll a szakértői bizonyítás dogmatikai sajátosságaival, mivel annak jogi jellemzője a tényállás megállapításával kapcsolatos nagyfokú hatékonyság a Kúria Joggyakorlat-Elemző Csoportjának összefoglaló véleménye szerint. Az elsőfokú bíróságnak összességében a keresetben előadott tényállítások alapján a bizonyítási eljárás lefolytatása során azt kellett volna megállapítania, hogy a felperes melyik jogállítást milyen mértékben fogadja el. Ezért az elsőfokú bíróság iratellenes, a Pp. 263. § (1) bekezdésébe és 279. § (1) bekezdésébe ütköző megállapítása és okszerűtlen következtetései alapján mellőzte a tanúbizonyítási és igazságügyi szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványát, így jelentős tények bizonyítása és ilyen módon a tényállás teljeskörű felderítése elmaradt, ezáltal az anyagi jognak nem megfelelő ítélet született.

[18] Másodlagos fellebbezési kérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését a Pp. 381. §-a alapján azért kérte, mert az elsőfokú bíróság iratellenes, a Pp. 263. § (1) bekezdésébe és 279. § (1) bekezdésébe ütköző megállapításai, okszerűtlen következtetései alapján mellőzte a tanúbizonyítási és igazságügyi szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványát, így a per eldöntése szempontjából jelentős tények bizonyítása és a tényállás teljeskörű felderítése elmaradt, megalapozatlan ítélet született. A megvalósított lényeges eljárási szabálysértések pedig a per érdemi eldöntésére kihatottak.

[19] Harmadlagos, a perköltség 1.000.000 forintra történő leszállítása iránti fellebbezési kérelmét arra alapította, hogy a kereset elutasítása nem az alperes érdeme. Az ellenkérelemnél és egy észrevételen kívül egyéb érdemi beadványa nem volt, a számba vehető

perfelvételi tárgyalások száma mindösszesen három. A jogvita ugyan bonyolult, de az alperesi jogi képviselő hozzáadott értéke messze elmarad a megállapított perköltségtől.

[20] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság valamennyi kereseti kérelem tekintetében folytatott anyagi pervezetést, ráadásul olyan mértékben, amely már messze meghaladta a Pp. alapján elvárható mértéket. A bíróságnak ugyanis nem feladata, hogy a felperes helyett tegyen logikus és konzisztens tényállításokat. A felperes a bíróság többszöri felhívása ellenére maga nyilatkozott úgy, hogy további előadása, tényállítása, bizonyítási indítványa nincs. Hangsúlyozta, a felperesi tényállítás valótlan, az alperesi lakóingatlant ugyanis nem a felperes építette meg, ő arra vállalt szerződéses kötelezettséget, hogy az akkori készültségi fokról 100%-os készülésre befejezi, ennek azonban nem tett eleget. A bizonyítási eljárás nem pótolhatja a felperes által elmulasztott tényállításokat. Bizonyítást lefolytatni csak a peres fél által tett, és a másik fél által vitatott tényállítások tekintetében lehet. Az, hogy mekkora összeget kapott a felperes a beavatkozótól, nem igazolja, hogy azt a kivitelezésre fordította, a beavatkozók által az ingatlanra fordított összeget pedig nem igényelheti. A bizonyítási eljárás lefolytatásához szabályos, követhető és egyértelmű felperesi tényállításokra lett volna szükség. Az elsőfokú bíróság anyagi pervezetése megfelel a jogszabályoknak, semmilyen módon nem korlátozta a felperes rendelkezési jogát, felhívásai mindig teljes mértékben érthetőek és koherensek voltak. Az, ha a felperes azokat nem értette, nem a bíróság hibája. A hivatkozott kúriai döntésekkel ellentétben a felperes épp azt várta el, hogy a bíróság pótolja a bizonyítási eljárás során az általa elő nem adott, vagy hibásan és pontatlanul előadott tényállításokat, holott a bizonyítás célja nem ez, hanem a már előadott tények bizonyítása. A felperes fellebbezésében elismerte, hogy a nyilatkozatai hiányosak, nem kellően részletezettek és ellentmondásosak voltak, amit a részleges elállás sem orvosolt. Az igaz, hogy az anyagi pervezetés nem keletkeztet tényállítási kötelezettséget, annak hiánya azonban pervesztességhez vezethet. A vállalkozási szerződés a teljes ingatlanra vonatkozott, így a szerződéses jogviszony miatt a jogalap nélküli gazdagodás nem lehet a kereset jogalapja, a jogintézmény szubszidiárius jellege okán ezen a jogcímen elszámolásra nem kerülhet sor. A szakvélemény nem a fél hiányzó tényállításainak pótlására szolgál, ezért a bizonyítás felvételét az elsőfokú bíróság indokoltan mellőzte. Nem sértett semmilyen olyan eljárási szabályt sem, ami az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná.

A perköltség leszállítása tekintetében azzal érvelt, hogy a Kúria precedensértékű döntése alapján az ügyvédi munkadíjat csak rendkívül kivételes esetben lehet mérsékelni, amennyiben az nyilvánvalóan ellentétes a kialakult piaci viszonyokkal. Erről jelen esetben szó sincs, mivel az óradíj az egyébként szokásos óradíjnak csak 40 %-a, melynek okán kikötött sikerdíj a pertárgyérték 5 %-át sem éri el, az elsőfokú bíróság pedig csak ennek töredékét ítélte meg perköltségként. Az alperes négy hosszabb terjedelmű perfelvételi iratot terjesztett elő, a bíróság pedig az ügyvédi munkadíjat nem a szerint ítéli meg, hogy azok mennyiben hatottak közre a kereset elutasításában.

[21] A Fővárosi Ítéltábla a Pf/16. sorszámú végzésével kiegészített Pf/15. sorszámú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletének a 3., 4. és 5. számú kereseteket elutasító rendelkezését hatályon kívül helyezte és ez eljárást részben, e keresetek tekintetében megszüntette.

[22] A fellebbezés nem alapos.

[23] Mindenekelőtt rögzíti az ítéltábla, a felperes – a meg nem engedett keresethalmazatban álló keresetei okán a másodfokú bíróság Pf/9. számú felhívására – a 3., 4. és 5. számú kereseteitől elállt, ezért az ítéltábla a fentiek szerint az elsőfokú bíróság ítéletének a 3., 4. és 5. számú kereseteket elutasító rendelkezését hatályon kívül helyezte és ez eljárást részben, e keresetek tekintetében megszüntette. Ezért a jelen felülbírálat tárgyát kizárólag az elsőfokú ítéletnek a felperes jogalap nélküli gazdagodás megfizetése iránti keresetét (6. számú kereset) elutasító, valamint a perköltség megfizetéséről szóló rendelkezése ellen előterjesztett fellebbezés képezte, melynek elbírálása során e körben az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes elsődleges és másodlagos fellebbezési kérelmére figyelemmel nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján jogerőre emelkedett rendelkezése.

[24] Az elsőfokú bíróság a felperes jogalap nélküli gazdagodás iránti keresete tekintetében a tényállást helyesen állapította meg, az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével egyetértett, annak jogi indoka is nagyrészt helytálló volt, ezért az ítéltábla kizárólag a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel emeli ki a következőket.

[25] A felperes elsődleges fellebbezési kérelmét egyrészt az elsőfokú bíróság anyagi pervezetésének hibájára alapította, másrészt ugyanakkor azt is állította, hogy tényállításait teljeskörűen megtette, perfelvételi nyilatkozatai nem voltak hiányosak, ellentmondóak. Emellett arra hivatkozott, hogy a jelentős tények bizonyítása és ilyen módon a tényállás teljeskörű felderítése azért maradt el, mert az elsőfokú bíróság a Pp. 263. § (1) bekezdésébe és 279. § (1) ütköző módon mellőzte a tanúbizonyítási és igazságügyi szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványát.

[26] Elsőként hangsúlyozandó, a Kúria irányadó gyakorlata értelmében az anyagi pervezetés a perkoncentráció, a magánjogi jogviták tisztességes eljárás – és az annak részét képező pártatlanság elve – keretében történő érvényesülésének, de nem a pernyertesség elősegítésének eszköze. Lényege, hogy a bíróság a Pp. 6. §-a alapján a közrehatási tevékenységével, a perkoncentráció elvének (Pp. 3. §) érvényesülése érdekében aktívan közreműködik a felek jogérvényesítésében, ennek során a Pp.-ben szabályozott eszközök és eljárási keretek között elősegítve azt, hogy a döntéshez szükséges peranyag – amelynek szolgáltatása azonban a feleket terheli (Pp. 4. §) – rendelkezésre álljon (Kúria Pfv.V.21.336/2020/5.). A bíróság anyagi pervezetési kötelezettségéből nem következik, hogy a szükséges és elégséges tények körét a felek tudomására hozza (Kúria Pfv.IV.20.130/2024/7.), továbbá nem terjed ki a bizonyítékok bizonyító erejének előzetes értékelésére és a felek erről történő tájékoztatására sem (Kúria Pfv.III.21.213/2021/5., Pfv.IV.20.882/2022/6.).

[27] A felperesnek a jogalap nélküli gazdagodás iránti keresete tekintetében a Ptk. 6:579. § (1) bekezdése alapján konkrét, határozott tényállítást kell tennie egyrészt a gazdagodó oldalán bekövetkezett vagyoni előnyre, másrészt a felperes vagyonában – az alperes javára – beállt értékcsökkenés konkrét mibenlétére és mértékére. A felperes a vagyoni előny tekintetében az alperes ingatlanában beállt forgalmi érték növekedésre hivatkozott, nem jelölte meg azonban sem az ingatlan építési tevékenység előtti értékét, sem a forgalmi értéknövekedés mértékét. Nem tett tényállítást a saját vagyonában bekövetkezett csökkenés mibenlétére és mértékére sem, e körben nem határozta meg, hogy a 2. számú lakórész tekintetében pontosan milyen kivitelezési munkálatokat végzett és milyen értékben. Mindezek okán tényállításai hiányosak voltak. Az alperes fellebbezési érvelésével szemben pedig az elsőfokú bíróság anyagi pervezetési kötelezettségét megfelelően gyakorolta a 69. sorszámú jegyzőkönyvben: a Ptk. 6:579. § (1) bekezdésében írt tényállási elemek tekintetében a Pp. 237. § (1) bekezdésében írt kötelezettségének eleget téve, tájékoztatással, illetve nyilatkozattételi felhívással közrehatott abban, hogy az alperes a nyilatkozatát teljeskörűen előadhassa. E körben tájékoztatta a felperest, hogy a jogalap nélküli gazdagodás iránti keresete tekintetében tényállításai, perfelvételi nyilatkozatai hiányosak, valamint arról is, hogy az 1. számú lakrésznél nincs részletezve, hogy az építkezésre pontosan mennyit fordított, míg a 2. számú lakrész tekintetében nincs egyértelműen levezetve és kidolgozva, hogy mennyi a beruházással kapcsolatos, a felperes által eszközölt munkálatok díja, azt a felperes a beruházásra, készültségi fokra, munkálatokra tekintettel hogyan határozta meg (69. sorszámú jegyzőkönyv 4. és 5. bekezdés). Felhívta nyilatkozattételre is a felperest, hogy a 2. számú lakás tekintetében mi volt a beruházással, építkezéssel kapcsolatos költsége, melyre a felperes kizárólag akként nyilatkozott, hogy ő finanszírozta az építkezést, majd ismételt kérdésre is csak azt adta elő, hogy beadványaiban levezette, mekkora összeget fizettek meg a beavatkozók a felperesnek. Ezt követően az elsőfokú bíróság ismételten felhívta a felperest annak megjelölésére, hogy a beruházás során mekkora összeget költött az építkezésre, aki újra csak akként nyilatkozott, hogy azt részletesen kimunkálta, ahhoz „nem tud mit hozzátenni”. Ezt követően az elsőfokú bíróság többször is felhívta a felperes figyelmét arra, hogy nem vezette le, hogy a 2. számú lakás kapcsán milyen munkálatok alapján, milyen költségekkel határozta meg a beruházással kapcsolatos díjat, nem vezette le az építkezés költségét, és tájékoztatta arról is, hogy a tényeladási kötelezettség a felperest terheli (69. sorszámú jegyzőkönyv 7. oldal 1-5. bekezdés, 7. oldal utolsó előtti bekezdés, 9. oldal 1-2. bekezdés). Végezetül a felperes bírói kérdésre akként nyilatkozott, hogy a jogalap nélküli gazdagodás iránti keresete tekintetében igényét nem tudja pontosítani, állításait sem kiegészíteni, sem részletezni nem tudja, erre terjesztett elő szakértői bizonyítási indítványt (69. sorszámú jegyzőkönyv 14. oldal 2-3. bekezdés). A felperes tehát a fellebbezésében foglaltakkal szemben a perben kizárólag azt adta elő, hogy a beavatkozók mekkora összeget fizettek meg neki, ugyanakkor a 2. számú ingatlanon elvégzett munkálatokat, azok költségét nem jelölte meg, ekként – az elsőfokú bíróság többszöri anyagi pervezetése ellenére – nem tett konkrét, határozott tényállításokat a vagyonában bekövetkezett csökkenésre és annak mértékére. Hangsúlyozza e körben az ítéletábra azt is, az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az 1. számú lakrész tekintetében kötött vállalkozási szerződés kizárja a jogalap nélküli gazdagodás alkalmazhatóságát. A 2. számú lakrész vételáraként a felperesi beavatkozók által kifizetett összeg pedig nem a 2. számú lakrész építése során elvégzett munkák és azok költségének megjelölése, míg a beavatkozók és a felperes nyilatkozata (69. sorszámú jegyzőkönyv 8. oldal utolsó bekezdés) szerint az érvényesített összegből 35.199.997 forintot a felperesi beavatkozók közvetlenül fizettek ki az építkezésre. Mindez azt jelenti, a felperes vagyona egészen biztosan nem az érvényesített összeggel csökkent. Ezért sem volt mellőzhető a felperes konkrét, határozott tényeladási kötelezettsége az általa elvégzett munkákra és azok költségeire.

[28] Az elsőfokú bíróság anyagi pervezetési kötelezettsége pedig nem terjed odáig, hogy a fél helyett a szükséges és elégséges tények körét a felek tudomására hozza, vagy annak érdekében, hogy a fél tényállításai meg tudja tenni, szakértői vagy tanúbizonyítás rendeljen el, és annak alapján a felperes hiányos tényállításait kiegészítse, pótolja. Sőt, éppen ellenkezőleg: bizonyítás a Pp. 276. § (1) bekezdése alapján kizárólag az állított tények bizonyítására rendelhető el, nem pedig a hiányos tényállítások pótlására. Nem a tanúk, vagy a szakértő kötelezettsége tehát a tények állítása, azaz az alperes által elvégzett munkálatok körének és költségének határozott megjelölése, vagy az ingatlan forgalmi értéknövekedésének meghatározása. A tanúk vallomása, a szakértő véleménye a fél tényállításait nem pótolhatja. Az elsőfokú bíróság az anyagi pervezetési kötelezettsége során nem sértette meg a Pp. 235. § a) és b) pontját sem, mivel e jogszabályi rendelkezések a jogi képviselő nélkül eljáró félre vonatkoznak.

[29] Mindezek okán az elsőfokú bíróság a keresettel érvényesített jogot és a kereseti kérelmet megalapozó tényállítások hiányában helyesen határozott a felperes bizonyítási indítványainak mellőzéséről, és helytállóan utasította el a felperes jogalap nélküli gazdagodás megfizetése iránti keresetét. Ezért az alperes fellebbezésében előadott érvei e kereset tekintetében nem vezethettek az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásához.

[30] A felperes másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult. Az ítéltábla hangsúlyozza, a másodfokú bíróságot a fellebbezési eljárásban a fellebbezési kérelem Pp. 370. § (1) bekezdése és 371. § (1) bekezdés b) pontja szerinti korlátai, így a fellebbezési kérelem és annak indokai is kötik. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét csak a fellebbezési kérelem e korlátai között gyakorolhatja. A Pp. 381. §-a értelmében a hatályon kívül helyezés alapját kizárólag a másodfokú eljárásban nem orvosolható, az ügy érdemi eldöntésére kiható lényeges eljárási szabálysértés képezheti. A felperes másodlagos fellebbezési kérelme indokaként kizárólag a Pp. 263. § (1) bekezdésének és 279. § (1) bekezdésének megsértését állította, mégpedig arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság e jogszabályi rendelkezésekbe ütköző módon mellőzte a tanúbizonyítási és igazságügyi szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványát, ezáltal a per eldöntése szempontjából jelentős tények bizonyítása és a tényállás teljeskörű felderítése elmaradt. Mindezzel azonban a felperes az elsőfokú bíróság bizonyíték mérlegelési tevékenységét támadja, melynek részét képezi az egyes bizonyítási indítványok mellőzésére vonatkozó döntés is. Ugyanakkor a bizonyítékok nem megfelelő értékelése nem az eljárás szabályszerűtlenségét, hanem azt eredményezheti, hogy a bíróság okszerűtlenül állapítja meg a bizonyítás eredményét, ami a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja szerinti anyagi jogi felülbírálat körében vizsgálható, ezáltal nem az eljárásjogi felülbírálat része. Mindezek okán a fellebbezésben előadottak nem vezethettek az elsőfokú ítélet jogalap nélküli gazdagodás iránti keresetet elutasító rendelkezése tekintetében annak hatályon kívül helyezéséhez sem.

[31] Végezetül a felperes harmadlagos fellebbezésében az alperesnek megítélt perköltség 1.000.000 forintra leszállítását kérte. Az elsőfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdésének helyes alkalmazásával, az igényelt ügyvédi munkadíj okszerű mérséklésével

állapította meg az alperesnek járó perköltség összegét. Az alperesi jogi képviselő által kifejtett tevékenység körében helytállóan értékelte a tárgyalások számát, az alperes érdemi beadványainak számát, az ügy tárgyi súlyát és a pertárgy értékét. A bíróság az alperesi jogi képviselő tevékenységének minőségét pedig az ügyvédi munkadíj meghatározásakor a fellebbezésben foglaltakkal szemben nem értékelheti, azt a perköltség mérséklésével nem minősítheti. Mindez azt jelenti, hogy az elsőfokú bíróság által a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján mérsékelt ügyvédi díj további leszállításának – figyelemmel a Kúria Pfv.II.20.887/2023/6. számú határozatában is kifejtettekre – nem volt helye.

[32] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a jogalap nélküli gazdagodás megfizetése iránti keresetet elutasító és az alperest perköltségben marasztaló rendelkezését a Pp. 389. §-a folytán alkalmazandó Pp. 383. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

[33] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 364. §-a folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése szerint köteles megfizetni az alperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét, melynek összegét az ítéltábla a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján felszámított, és megbízási szerződéssel igazolt 275.000 forint + áfa mértékben határozta meg azzal, hogy a felperest további 6.500.000 forint sikerdíj megfizetésére nem kötelezte, mivel azt az alperes az elsőfokú eljárásra számította fel, és e körben csatlakozó fellebbezést nem terjesztett elő.

[34] A felperesnek engedélyezett teljes költségfeljegyzési jog folytán le nem rótt 2.500.000 forint fellebbezési illetéket a felperes köteles az államnak megfizetni a Pp. 102. § (1) bekezdése és 83. § (1) bekezdésére tekintettel.

[35] Tájékoztatja az ítéltábla a felperest, hogy az illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2026. június 11.

Dr. Molnár Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szentpáli Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Merőtey Anikó s.k.
bíró